

Çocuk ve Ateş Böcekleri

Çınar BİBER

Çocuk ve Ateş Böcekleri

Çınar BİBER

Noah yaz akşamlarını çok severdi. Evinin arkasındaki çayıra koşar, yeşil spor ayakkabıları uzun otlara değerdı. Kırmızı sırt çantası, içindeki defterle birlikte zıplardı. Güneş batarken minik ışıklar yanıp sönerdi. "Ateş böcekleri!" diye fısıldadı Noah, koyu kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. Oynak küçük yıldızlar gibi dans edışlerini izledi.

Noah her gece ateş böceklerini sayardı. Sayıları kurşun kalemle defterine yazardı. Geçen yaz o kadar çok ışık vardı ki çayır pırıl pırıl bir gökyüzüne benziyordu. Bu yaz daha azdı. Noah kaşlarını çatıp kaleminin ucunu çiğnedi. "Hepsi nereye gitti?" diye merak etti. Parlak, meraklı gülümsemesi biraz soldu.

Ertesi gün Noah komşusu Bayan Hale'i ziyaret etti. Mor kapılı küçük bir evde yaşıyordu. Gümüş saçları düzgün bir topuz yapılmıştı, yuvarlak gözlükleri parlıyordu. "Bayan Hale," dedi Noah, "daha çok ateş böceği olduğu zamanları hatırlıyor musunuz?" Kadın üzüntüyle başını salladı. "Ah evet, uzun zaman önce çayır her gece parlardı."

Bayan Hale limonata koydu ve verandada oturdular. "Ben kızken parlak dış mekân ışıklarımız yoktu," dedi. "Geceler karanlıktı ve ateş böcekleri buna bayılırdı." Noah defterini açtı. "Yani parlak ışıklar onları yok mu ediyor?" diye sordu. Bayan Hale başını salladı. "O ve tarlalar betonla kaplanınca yuvalarını kaybetmeleri."

Noah eve yavaşça yürüdü, derin derin düşünüyordu. Annesi mutfaktaydı, sebze doğrarken siyah at kuyruğu sallanıyordu. "Anne," dedi Noah, "ateş böcekleri parlak ışıklar ve kaybolan yaşam alanları yüzünden yok oluyor." Annesi bıçağı bıraktı. "Bu büyük bir sorun," dedi yumuşakça. "Ama belki yardım edebiliriz."

Noah'ın bir fikri vardı. "Bir akşamlığına gereksiz dış mekân ışıklarını kapatsak?" dedi. "O zaman çayır karanlık olur ve ateş böcekleri geri gelebilir!" Annesi gülümsedi. "Harika bir fikir, Noah. Hadi afişler yapıp komşulara haber verelim." Masaya kâğıt ve pastel boyalarla oturdular, ateş böcekleri çizip davetiyeler yazdılar.

Ertesi gün Noah ve annesi ev ev dolaştı. Herkese bir afiş verdiler. "Lütfen Işıkları Kapatma Akşamı'na katılın," dedi Noah. "Ateş böceklerine yardım etmek istiyoruz." Komşuların çoğu kibarca başını salladı. Ama Bay Okafor'un evine vardıklarında Noah duraksadı. Bay Okafor'un veranda ışığı sokaktaki en parlak ışıktı.

Bay Okafor uzun boylu ve geniş omuzluydu, kısa sakallıydı ve kolayca gülerdi. Turuncu bir iş gömleği ve ağır botlar giyyordu. "Merhaba, Noah!" diye gürlledi. Noah ona afişı gösterdi. "Veranda ışığınız çok parlak," dedi Noah utangaçça. "Bir akşamlığına kapatabilir misiniz?" Bay Okafor başını kaşıdı. "Işığımı severim," dedi. "Ama nedenini anlat."

Noah ışık kirliliğini ve ateş böceklerinin neden karanlığa ihtiyaç duyduğunu anlattı. Bay Okafor'a çayırdan ve her yaz azalan ışıklardan bahsetti. Bay Okafor sessizce dinledi. Sonra gülümsedi. "Biliyor musun, büyükannem bana ateş böcekleriyle ilgili hikâyeler anlatırdı," dedi. "Onları yeniden görmek isterim. Beni de say, Noah." Noah'ın elini sıktı ve Noah'ın yüzü aydınlandı.

Akşam geldi. Gökyüzü koyu maviye, sonra siyaha döndü. Noah annesi ve Bayan Hale ile çayırda durdu. Çayırın çevresindeki evler tek tek karardı. Bay Okafor veranda ışığını bir tık sesiyle kapattı. "Başlıyoruz!" diye seslendi. Sokak sessizleşti ve karardı. Herkes nefesini tutup bekledi.

Önce hiçbir şey olmadı. Çayır kapkara ve hareketsizdi. Noah'ın içini bir endişe kapladı. Sonra uzun otların yanında minik bir ışık yanıp söndü. Sonra bir tane daha, bir tane daha. "Bakın!" diye fısıldadı Noah. Ateş böcekleri uyanıyordu. Otların arasından parlayan küçük tohumlar gibi yükseldiler. Gitgide daha çok göründüler, sonunda bütün çayır yumuşak bir ışıkla pırıldadı.

Noah'ın komşuları çayırın kenarında toplandı. Fısıltıyla konuşuyorlardı. "Bu kadar çoğunu hiç görmemiştim!" dedi Bayan Hale. Bay Okafor yumuşakça güldü. "Çok güzeller." Ateş böcekleri Noah'ın etrafında dans etti, ışıkları onun koyu kahverengi gözlerinde parladı. İçi sıcacık ve mutlu oldu. Fikri işe yaramıştı. Karanlık, ışıkları geri getirmişti.

Herkes çimenlere sessizce oturdu. Ateş böceklerinin süzülüp parlamasını izlediler. Noah defterini açtı ve küçük bir el fenerinin ışığında yazdı. "Işıklar kapalı = ateş böcekleri açık," diye yazdı. Bayan Hale omzuna dokundu. "İyi bir şey yaptın, Noah," dedi. "Bize karanlığın bir armağan olabileceğini hatırlattın."

O gece Noah önemli bir şey öğrendi. Karanlığı korumak doğayı koruyabilir. Ateş böceklerinin birbirini bulmak ve parlamak için karanlık gecelere ihtiyacı vardır. Diğer gece canlılarının da karanlığa ihtiyacı vardır. "Bunu her yaz yapmalıyız," dedi Bay Okafor. "Belki her hafta bile," diye ekledi Noah'ın annesi. Herkes aynı fikirdeydi. Çayır bundan böyle biraz daha karanlık kalacaktı.

Noah o gece yatağında yattı, hâlâ gülümsüyordu. Çayırdaki dans eden ateş böceklerini düşündü. Komşularının karanlıkta birlikte oturuşunu düşündü. Bayan Hale'in hikâyelerini ve Bay Okafor'un kahkahasını düşündü. Defteri yastığının üstünde duruyordu, yeni notlarla ve parlayan bir çayır çizimiyle doluydu. Gözlerini mutlu bir şekilde kapattı.

Ve o günden sonra her yaz mahalle bir Işıkları Kapatma Akşamı düzenledi. Ateş böcekleri yazlar boyunca geri döndü. Noah boy attı ama çayırı izlemekten hiç vazgeçmedi. Küçük eylemlerin bile büyük fark yaratabileceğini öğrendi. Ve bazen ışığı görmenin en iyi yolu, ışıkları kapatıp karanlığın parlamasına izin vermektir.